

अयु Z. 3 lies 6,60,1 st. 6,61,1.  
 अयुग्ं streiche UN. 2, 67 und setze st. dessen = सेवक UGÉVAL. zu UNĀDIS. 2, 68.  
 अयेतन (von अये) adj. der vordere, nächstfolgende: °सूत्रेषु Schol. zu VS. PRĀT. 3, 21.  
 अयेदिधियु m. MBH. 12, 1211. nach dem Schol. ein Vater, der seine jüngere Tochter vor der älteren verheirathet.  
 अयेसर vorangehend PAÑKĀT. 89, 9. 18. 241, 9. माधवस्य मरणायिसरो भवामि ich will dem Mādhava im Tode vorangehen MĀLATĪM. 133, 3.  
 अय्य adj. der vorderste: अय्यधुरायो वोढारौ so v. a. vorn an der Deichsel PAÑKĀT. 8, 16. प्रासादाय्यापि (man hätte das m. erwartet) die schönsten Paläste R. 3, 32, 38. der frühere: गुरुमिव कृतमय्यं कर्म संपाति दैवम् MBH. 13, 341.  
 अय्यतपस् (अ + तप) m. N. pr. eines Muni KATHĀS. 26, 57.  
 अय 1) adj. nach dem Schol. = पतित gefallen, seiner Kaste vertustigt gegangen BUĀG. P. 7, 14, 11. — 3) f. pl. N. eines Sternbildes: अयामु (म-यामु AV.) कन्यसे गावो ऽर्जुन्योः पर्युह्यते RV. 10, 83, 13; vgl. अयघा.  
 अयटि m. N. pr. eines Mannes, °स्थान n. N. pr. einer Oertlichkeit UGÉVAL. zu UNĀDIS. 4, 117.  
 अयदेव (अय + देव) m. N. pr. eines Mannes RĀGA-TAR. 8, 1307.  
 अयर्म (3. अ + र्म) adj. nicht heiss, kühl: °धामन् der Mond ÇIC. 9, 40.  
 अयल ÇAT. BR. 12, 7, 3, 20. ÇĀÑKH. BR. 2, 2.  
 अयापक (अय + अ) n. N. pr. eines Liṅga Verz. d. Oxf. H. 148, b, 32.  
 अयाय् mit अमि lies 7, 70, 3 st. 7, 71, 3.  
 अयारिन् Z. 2 lies 11, 9, 14 st. 11, 11, 14.  
 अयार 1) Verz. d. Oxf. H. 88, b, 27. — 2) vgl. WILSON, Sel. Works 2, 213. अयारुद्रोत्पत्ति Verz. d. Oxf. H. 44, b, 15. अयारोत्पत्तायोरज्ञपः 16. °मन्त्रपूजाविधि 43, a, 23. °माहात्म्य 28. अयाराम् 106, a, 30.  
 अयारघण्ट (अ + घण्टा) m. N. einer die Devi verehrenden Secte WILSON, Sel. Works 1, 264. als N. pr. eines solchen Verehrers MĀLATĪM. 80, 11. 81, 6. An beiden Stellen fälschlich °घण्ट geschrieben.  
 अयारशिवाचार्य (अ - शिव + आ) m. N. pr. eines Autors HALL 163. Verz. d. Oxf. H. 246, b, No. 622.  
 2. अयोष auch in TAĪTT. PRĀT.; s. Ind. St. 4, 181. 245.  
 अयोषिन् adj. = 2. अयोष RV. PRĀT. 12, 4.  
 अङ्ग 1) vgl. वाङ्मङ्ग. — 4) Z. 3 lies 7, 113, 1 st. 7, 116, 1 und 1, 12, 2 st. 1, 12, 1. — 6) Ind. St. 8, 443. — 9) auch Bez. der Zahl Eins Ind. St. 8, 208, N. — 13) vgl. DAÇAR. 1, 8, 3, 64. fg. SĀH. D. 319. PRĀTĀPAR. 24, b, 9. — 17) ein best. Theil des Wagens, du. TS. 1, 7, 3, 2. TBR. 2, 7, 3, 1.  
 अङ्गट vgl. अङ्गट्ट und अङ्गट.  
 अङ्गति m. N. pr. eines Mannes: अङ्गतेर्वेदपस्य साम Ind. St. 3, 201, b.  
 अङ्गन n. das Zeichnen, das Eindrücken oder Auftragen eines Zeichens auf (gen.): वत्सानाम् MBH. 3, 14323. WILSON, Sel. Works 4, 147.  
 अङ्गपात (अङ्ग + पात) m. das Herzählen, Aufzählen Spr. 4235. the entering of numerals into an account CARRY bei HAUGHTON.  
 अङ्गभान् (अङ्ग + भान्) adj. in den Schoos kommend so v. a. zufallend: पाल KIR. 3, 32.  
 अङ्गभूत् (अङ्ग + भूत्) adj. auf dem Schoosse haltend WEBER, RĀMAT.

Up. 294.  
 अङ्गमुख (अङ्ग + मुख) n. in der Dramatik die Exposition SĀH. D. 308. 312.  
 अङ्गम् partic. अङ्गित auch RĀGA-TAR. 3, 230. जगद्योन्या WEBER, RĀMAT. Up. 294. पुलकाङ्गित PAÑKĀT. 46, 8. Vgl. मुद्राङ्गित.  
 — उप s. उपाङ्ग.  
 अङ्गलक्षण (अङ्ग + ल) n. Mahl, insbes. ein eingebranntes Mahl beim Vieh ÇĀÑKH. GRHJ. 3, 10.  
 अङ्गलोड्य vgl. कङ्गलोड्य.  
 अङ्गम् UNĀDIS. 4, 215. n. = चिङ्ग (d. i. अङ्ग) und शरीर (d. i. अङ्ग) UGÉVAL.  
 अङ्गवतरण n. = अङ्गवतार GĀGADDHARA zu MĀLATĪM. bei HALL, DAÇAR. 14.  
 अङ्गवतार (अङ्ग + अ) m. in der Dramatik Uebergang zu einem andern Acte, die Vorbereitung der Zuhörer am Schlusse eines Actes auf den folgenden Act, wie z. B. durch die Worte des Vidūshaka MĀLAV. 16, 22. fgg. DAÇAR. 1, 56. SĀH. D. 308. 311. PRĀTĀPAR. 23, a, 2.  
 अङ्गास्य (अङ्ग + आस्य) n. in der Dramatik diejenige Schlusscene eines Actes, welche, indem sie eine Unterbrechung herbeiführt, den Uebergang zum folgenden Acte vermittelt (z. B. die Schlusscene am Ende des 2ten Acts im MAHĀVĪRĀĀ.), DAÇAR. 1, 53. SĀH. D. 313.  
 अङ्गुठक Riegel oder Schlüssel MED. k. 73. — Vgl. अङ्गुठ.  
 अङ्गुर 1) तृणाङ्गुर Spr. 2460. काण्डाङ्गुर 2827. अभिलाषाङ्गुरः सिक्त इव तैर्विभार्षितैः । राज्ञः स्वभावलोत्स्य शतशाखत्वमाययौ ॥ RĀGA-TAR. 5, 376. — 6) eine best. Frauenkrankheit; s. u. 1. वायक 2.  
 अङ्गुरण (von अङ्गुरम्) n. das Sprossen, Aufgehen; bildlich: विभावने रत्यादर्विशेषेणास्वादाङ्गुरणयोग्यतानयनम् SĀH. D. 27, 7. fg.  
 अङ्गुरम् (von अङ्गुर) aufgehen, sprossen: वीजैरङ्गुरितम् (impers.) Spr. 1972. नयेनाङ्गुरितं शौर्यम् an der Klugheit einen Schoss habend so v. a. mit Klugheit verbunden 1439. — Vgl. अङ्गुराप्, अङ्गुर्य्.  
 अङ्गुरवत् (wie eben) adj. mit jungen Trieben versehen: पादम् MBH. 3, 16427.  
 अङ्गुराप् (wie eben), °यते aufgehen, keimen: तुषेणापि परिभ्रष्टस्तण्डुले नाङ्गुरापते Spr. 3093.  
 अङ्गुश 1) a) ein zum Antreiben des Elephanten dienender Haken: (मा-तङ्गः) अङ्गुशाङ्गुष्णेदिताः MBH. 9, 1005. °वाराण HALĀJ. 2, 67. bildlich: स्त्रीवाक्वाङ्गुशप्रनुष Spr. 1023. दर्पाङ्गुश (so ist zu lesen) ein Mittel gegen Suçra. 2, 284, 18. वसिष्ठस्याङ्गुशः N. eines Sāman (= कश्यपस्य प्र-तेदः) Ind. St. 3, 233, a. — b) eine best. Stellung der Hand Verz. d. Oxf. H. 86, a, 31. 202, a, 7.  
 अङ्गुरै UGÉVAL. zu UNĀDIS. 1, 39 (so zu lesen st. UN. 1, 38). HALĀJ. 2, 30.  
 अङ्गुर्य् = अङ्गुर्य् ketmen, aufgehen: (बीजानि) अङ्गुर्यति कालाच्च पुष्प्यति च फलति च Spr. 929.  
 अङ्गुष m. Ichneumon UGÉVAL. zu UNĀDIS. 4, 76.  
 अङ्गुशय (अङ्गु, loc. von अङ्गु, + शय) adj. auf Jmcs Schoosse liegend, — sitzend (von Vögeln) Spr. 1307, v. 1.  
 अङ्गुलकतीर्थ n. N. pr. eines Tirtha Verz. d. Oxf. H. 67, a, 2.  
 1. अङ्ग 2) अङ्ग किमस्ति कश्चिदिमर्दको नामात्रभवतः DAÇAR. in BENF. Chr. 192, 7. किमङ्ग wie viel mehr Spr. 1106.  
 3. अङ्ग 1) m. WEBER, RĀMAT. Up. 361. Unter den fünf Gliedern des Kör-